

Усе готово до опалювального сезону (крім Артура)

Ярослав Степаненко

11 червня

Те, що з фашистами з Теплоенерго треба боротися не на життя, а на смерть, я зрозумів на початку червня, коли отримав платіжку за травень. Думаєте, вона була такою страшною, ну тобто, цифри в ній були такими велетенськими і страшними, що саме це і стало останньою краплею? А ось і не вгадали, навпаки, цифри у цій платіжці були зовсім, зовсім малесенькими, такими, що їх взагалі можна було проігнорувати. Цифри карлики. Навіть я, особа без зарплати та великих заробітків, легко міг собі дозволити їх сплатити. Як я вже згадував, було літо, хоча ще й не самий його пік. Але сонце над нашим будинком уже шкварило так, неначе усі жителі землі своєчасно проплатили його сонячні платіжки. Тобто, шкварило капітально. Вже тиждень стовпчики термометрів, і у квартирі, і на вулиці, заповзали вдень за позначку у 30 градусів і дуже неохоче сповзали з неї лише пізно увечері. Тобто, це на вулиці вони сповзали, а у моїй квартирі і вдень і вночі температура була стабільно вищою за 30 градусів. Але кондиціонера я, звичайно ж, не вмикав. Бо увімкни його, і не встигнеш два рази поспіль сказати слово "ідіосинкразія", як опинишся у борговій ямі у нацистів із Київських Електромереж. Неважко здогадатися, що ініціатива встановити у мене вдома цей пекельний механізм, що, гудучи та капаючи водичкою з незрозумілої трубочки, переробляв електроенергію у прохолоду та грошові борги, походила не від мене, а від моєї колишньої дружини. Власне, кондиціонер був однією з причин, хоча і не головною, нашого з нею розставання. Тепер же, коли я дивився на свій завмерлий кондиціонер та цифри карлики у платіжці, то буквально усім своїм липким від поту тілом відчував свою перемогу над нацистами із Київських Електромереж та взагалі усім рейхстагом Кличка. Зловтішаючись, я малював в уяві таку картину: смутні продавці електрики дивляться у своєму офісі на інтерактивну мапу нашого будинку і бачать на ній мій вимкнутий кондиціонер. "От же ж, знову нам тут нічого не обломилося!", — розчаровано чешуть вони свої нацистські підборіддя та ламають канцелярські скріпки від досади. Так самі ж і винні, хлопці. Могли б постаратися краще і зробити кондиціонер, що постійно гуде і капає якоюсь незрозумілою водичкою зі своєї трубочки, обов'язковою опцією при проживанні у квартирі. Так, як це зробили ваші більш хитрі колеги із Теплоенерго. От хто справжні есесівці! Я собі уявляю, як вони там в головній рейхсканцелярії Теплоенерго потішаються над цими бовдурами з Електромереж! Вони в Теплоенерго собі таких дурниць не дозволяють — давати своїм рабам вибір: грітися їм чи не грітися, платити їм чи не платити. Але повернімося до травневої платіжки та її цифр карликів. Я відразу прикинув, що якби точнісінько такі карликові цифри фігурували у всіх моїх осінніх, зимових та весняних платіжках, коли у

квартирі на повну смалять батареї фашистів із Теплоенерго, я міг би казна-що собі тоді дозволити. Міг би, наприклад, купувати вафельні цукерки Джек не тільки тоді, коли їх продають у нас в Еко по акції за 7.99 гривень за 100 грам, а й у всі інші дні, коли вони коштують 14.23. На мене, звичайно, усе Еко б пальцем показувало ("Дивіться, дивіться... Он той щойно взяв кілограм неакційних Джеків. Ну це або олігарх, або захворів..."), але я спокійно б штовхав свій візочок до каси і тільки самовдоволено посміхався. Звичайно, якби якась чуйна бабуса не витримала такого божевільного марнотратства і гепнулася на підлогу з криком: "Людоньки! Ну зупиніть же його, скажіть же, що завтра знижка!", то я, звичайно, пожалів би їй і, нахилившись, тихенько прошепотів на вухо: "Спокійно, старенька, я просто не плачу за тепло...". Одним словом, прямо над платіжкою з карликовими цифрами у мене визріло тверде рішення — цієї осені я маю будь-що від'єднати батареї мого будинку від центральної опалювальної труби. І тоді фашисти з Теплоенерго втратять наді мною контроль і я здобуду свободу. У платіжці залишаться тільки борги перед ЖЕКом за прибирання прибудинкових територій та вивіз сміття. Плюс рахунки за електрику від Електромереж, за газ від Київгазу, за холодну воду від Водоканалу і за гарячу — від тих же фашистів із Теплоенерго, щоб вони провалилися. Від усього цього у перспективі теж хотілося б відмовитися, я міг би, заради економії, і сам віднести своє сміття кудись подалі, але ж не все зразу. Та й не горить. Газу і води я й так витрачаю по мінімуму, не влаштовую водоспадів у туалеті та ванній, електрикою теж майже не користуюся, тим більше, що зараз завжди можна підсвітити собі ноутбуком або ліхтариком Нокії 105. Зразу хочу наголосити, що я не належу до числа тих ідіотів, що, жаліючи свої кревні, просто не платять за комунальні послуги. І, роблячи так, самі лізуть у боргову яму до Теплоенерго, Електромереж, Водоканалу, ЖЕКу та київської мерії, яка для усіх цих фашистів як рейхстаг. Цим любителям притримати свої грошки можна тільки поспівчувати. Бо сьогодні ти заборгував комунальним фашистам пару тисяч гривень, а вже завтра на твої двері приб'ють цвяхами наказ, що уся твоя квартира, з усіма її батареями, кранами та лампочками, переходить у власність київської мерії. Це ж ясно як божий день. Усім цим боржникам спеціально дозволяють не платити за комуналку місяцями, аби їх приклад наслідувало все більше їхніх родичів та знайомих. А потім в один "прекрасний" день: бац! І на всіх їхніх дверях з'явиться прибитий цвяхами наказ про виселення. Будьте такі ласкаві, колишні власники, маєте 24 години на збори, а у вашій квартирі тепер будуть жити розбійники із мерії. Я певен, що вони і мою колишню так прилаштували у її "затишне гніздечко", хоча сама вона, звичайно, ніколи про це не розколеться. Бреши мені, що сама знімає, подруга їй, мовляв, запропонувала, "вона теж у нас працює у мерії", але я то все одно відчуваю, що не обійшлося тут без боргової ями та наказу, прибитого гвіздками до дверей. Я знаю, що вони і за мною слідкують, хоча у мене то завжди за все заплачено. Постійно підсилають до мене своїх електриків та ліфтерів, які дзвонять в мої двері і в вихідні, і в будні, вимагаючи видати їм ключі від горища, щитка на поверсі, чи просто пустити їх попісяти. Зрозуміло, що зовсім не ключі від щитків їх цікавлять (про які усім відомо, що знаходяться вони у великих

кишенях червоного фартуха нашої двірнички Галини). Їхня ціль — під будь-яким приводом прорватися до моєї квартири і навісити в ній якомога більше кондиціонерів та батарей, бажано без кнопки "Вимкнути" на них. Тоді вже через пару місяців на мене буде чекати боргова яма, потім суд, конфіскація та виселення на вулицю. І тоді ти, Артуре, 35-ти років від народження, можеш відразу переселятися на кладовище. Бо що таке є киянин без своєї київської квартири? Так, загалом, пусте місце.

13 червня

Про кладовище це я, звичайно, погарячкував. Бо хто зараз може собі дозволити місце на кладовищі у Києві? Хіба що якась велика фашистська шишка із Теплоенерго. Простого квартирновласника можуть хіба що вивезти по одній із трас кілометрів на п'ятдесят за місто і швидко там закопати під якоюсь сосною. Ніби й не жила людина у Києві, а у його пустій квартирі вже задоволений фашист із Теплоенерго перераховує свої батареї. Тому поспішати на кладовище не будемо. Тим більше, що у моїй новій реальності без теплофашистів та їхніх батарей, жити я маю довго та здорово. Науковий факт — усе живе на планеті краще зберігається у холоді і людський організм тут ніяке не виключення. Це вже давно зрозуміли японці. Кожному, хто читає інтернет, відомо, що мудрі нащадки самураїв живуть як взимку, так і влітку у своїх будинках без батарей і чудово себе при цьому почувають. Не обов'язково бути мудрецем, щоб здогадатися, уся наша європейська цивілізація свого часу схилила. Зокрема і наша праукраїнська цивілізація. Колись давно ми звернули не туди і пішли по хибній стежці, яка в результаті привела нас до батарей у багатоквартирних будинках. Гадаю, тут не обійшлося без якихось прадавніх фашистів із прадавнього Теплоенерго. Скоріш за все, вони у вигляді теплової секти існували ще за часів князя Володимира, і коли до князя приїхали послы з різних країн з пропозицією вибрати собі нового солідного Бога, саме тепловики намовили його обрати християнство та теплолюбних греків, а не мужніх холодостійких самураїв з їхнім Буддою. Сьогодні нам, нащадкам Володимира, слід виправити цю тисячолітню помилку. Треба звернути на японський шлях. Чесно кажучи, пахне священною місією. Що ж, якщо доля обрала — готовий! Хтось же має приборкати цих фашистів з їхніми батареями. Треба, однак, діяти обережно. Так, аби квартиру не про... не втратити, коротше. Було б непогано для початку обзавестися якою-не-якою підтримкою у верхах. До Зе Президента, зрозуміло, мене так з вулиці зразу не пропустять, а ось у головну опозиційну партію "Європейська Солідарність", якою рулить екс-Президент, мабуть, варто навідатися.

1 липня

Тільки з четвертої спроби вдалося мені записатися на прийом у головний офіс "Європейської Солідарності". За цей час зібрав удома чималеньку бібліотеку їхніх газет та програм. Швиденько їх проштудіювавши, вирішив, що загалом наші погляди збігаються. Серед іншого, в газетах багато писали про енергетичну незалежність від Східного сусіда, яку можна отримати, впроваджуючи економію та енергозаощадження, у тому числі й у міських будинках. Те, що треба! Але ці партійці якось несміливо підходили до цього питання, я ж збирався запропонувати їм рубанути з плеча —

батареї відключити, Теплоенерго розігнати, а ЖЕКи — налякати. Вже у самому офісі "ЄС" з'ясувалося, що приймати мене буде не народний депутат Р., як мені обіцяли, а лише його помічниця пані Валентина. Я звичайно ж, розраховував на більший кабінет і більшого начальника, але ж головне було успішно розпочати переговори, а там і до Кабінету Міністрів недалеко. Он, всього пару кварталів пройти.

— Слухаю вас, — ліниво відреагувала на моє привітання пані Валентина, коли я зайшов до її кабінету, і, крадькома позіхнувши, зиркнула на свій годинник.

Від помічниці депутата Р. через маленький столик з красивим тонким ноутбуком на ньому до мене линули хвилі парфумів, байдужості та тілесного тепла. Зовні пані Валентину можна було назвати повною протилежністю моєї колишньої дружини, жінки худої, нервової, коротко підстриженої та нестійкої до капризів погоди. Моя ж співрозмовниця була років на п'ять за мене молодшою крупною і високою блондинкою, з великими грудьми, що були щільно запаковані у синій діловий жакет. "Ось же воно, іще одне альтернативне джерело обігріву, яке я позабув внести у свої розрахунки, — промайнуло у моїй голові. — От що значить давно без жінки!". І я вже з ніжністю розглядав цю партійну даму, яка продовжувала, поглядаючи то на мене, то на свій еплл воч, стримувати позіхання. "Дурненька, ти просто ще не здогадуєшся, хто щойно увійшов у твій кабінет. Скоро ми поскачемо з тобою під ручку уверх по партійних сходах, перестрибуючи через дві сходинки", — подумав я і дістав свої помітки.

У своєму виступі перед помічницею Валентиною я лише коротко окреслив їй свою програму, оскільки розумів, що не варто переобтяжувати таку дрібну (за партійними поняттями) фігуру занадто складними розрахунками та висновками, усе це можна буде обговорити потім на нарадах з більш високими партійними босами.

— Прикрути! — вигукнув я Валентині під час емоційного катарсису свого спічу, так що пані помічниця від несподіванки навіть злегка підскочила на своєму стільчику. — Саме так звернувся до нас ваш Перший у ту незабутню зиму. І народ його почув і прикрутив. Тому що народ у нас це діло любить — прикручувати. Якщо прикрутив, то і платити потім менше треба. А це наш народ любить іще більше — не платити. Тобто, аби повернути рейтинги, Першому просто треба кинути народу новий лозунг: Закрути!

Тут я дуже задоволений собою відкинувся на стільці.

— Ммм... Але ж не можна зовсім закрити газ узимку, — здивовано витріщилася на мене помічниця. Що ж, я мав рацію, коли вирішив не перевантажувати її мізки занадто складними проєктами.

— Можна, — поблажливо кивнув я Валентині. — Легко! Ми перейдемо на японську модель життя та опалення. Більше не треба буде торгувати вугіллям та газом зі східним сусідом, бо нам не буде чого гріти. А ваша партія, тобто, тепер уже і моя партія, буде перейменована на "Японську Солідарність". Пообіцяємо народу прості та зрозумілі реформи — ніяких батарей і кондиціонерів з трубочками, що капають підозрілою водичкою.

"Зараз було б непогано запропонувати гостю, тобто мені, бокальчик холодного шампанського або вина, — подумав я, прочищаючи своє пересохле від довгої

балаканини горло. — Та і їй стаканчик спиртного явно б не завадив, а то сидить вся як на голках зі своїм годинником. Мабуть, не варто було їй казати про торгівлю вугіллям, ич, як її відразу пересмикнуло, видно, це болюча тема для них. І я теж баран, міг би це відчути і бути більш делікатним із цією Валентиною. Валентинкою. Валею..."

— Ну добре, — промовила Валентина, тільки зараз уважно мене роздивляючись і до чогось принохуючись. — А що це ще за "нова всеукраїнська програма "Щоденна банка"? — ткнула вона кульковою ручкою у мої папери.

— Ну це для вас вона нова, а для мене це вже стара апробована програма боротьби з нацистами із Водоканалу. Ноу-хау Віри Григорівни з третього поверху. От уявіть, зранку власник квартири прокидається, набирає літрову банку води і використовує її для умивання, чищення зубів, словом, усіх гігієнічних процедур, але вода ця нікуди після них не дівається. Віра Григорівна усе продумала. За допомогою миски вода знову повертається у свою банку і чекає свого зіркового часу. Увесь день власник квартири ходить за графіком до туалету по великому і по маленькому, але зливом, у цілях економії води, не користується. А увечері всі продукти життєдіяльності власника, що накопичилися за день в унітазі, змиваються до каналізації за допомогою нашої старої знайомої банки. Хіба ж не геніально?

Але партійна дама Валентина мене вже не слухала. На моє велике здивування, вона миттєво схопила зі стола трубку стаціонарного телефону і вигукнула в неї.

— Мишко, зараз же проведи відвідувача!

І після цього, намагаючись триматися від мене подалі, вискочила зі своїм ноутбуком із кабінету.

— Економісти засраті, — донеслося до мене з коридору.

Я, звичайно ж, не став чекати на появу Мишка і сам знайшов вихід. Тепер мені було ясно як день, що ця обмежена Валентина, разом зі своїм депутатом Р., працювали на фашистські мафії Водоканалу, Теплоенерго та їм подібних. Як же було наївно з мого боку думати, що ці монстри ще не встигли запустити свої щупальці у всі крупні партії країни. Що ж, доведеться йти іншим шляхом — опиратися на свій народ, свій будинок, свій під'їзд. Адже це саме вони найбільше страждають від цих фашистів.

Липень, ранок

Я прокинувся, набрав літрову банку води і умився та почистив зуби над великою мискою за методом Віри Григорівни з третього поверху. Подумав, і, намиливши мочалку, протер над цією ж мискою і свій член, аби не було зайвих запахів. В принципі, ніхто його вже давненько не нюхав, з тих самих пір як від мене з'їхала дружина і потім ще декілька разів заходила її найкраща подруга Інна, що націлилася на мої щойно звільнені квадратні метри, але ж ніколи не знаєш, коли може стати в пригоді.

Липень, день

Цікаво ось що. Захоплення романами японського письменника Харукі Муракамі це, мабуть, єдине, що було у нас з дружиною, як кажуть англійці, in common. А зараз ми із нею ніби самі опинилися на початку його знаменитих книг. Ну отих, пам'ятаєте, де дружина ні з того, ні з сього кидає чоловіка, з'їжджає з його квартири (завжди цей

правильний поворот сюжету, хвалю, Харукі!), і десь там в іншому кінці книги тихенько працює собі на фашистів, лише зрідка турбуючи колишнього дзвінками з приводу котів та забутої білизни. Цікаво, чи думала Люда (кол. дружина) про це? Навряд, адже навколо стільки капризів погоди і фашистських справ, тут вже не до японських письменників. Так ось, Муракамі завжди зосереджується на тому, як розгортаються події в житті чоловіка, розповідає, як той бідолашний, аби впоратися зі своїм стресом та переживаннями, цілісний день готує салати, влаштовує прання та слухає джаз або старий рок на своїй стереосистемі. Тут він послідовний. Розбудіть мене через сто років і запитайте: "Що роблять герої у нових романах Муракамі?" і я відповім, не думаючи: ріжуть салати та слухають вініл. Це вже потім з ними починає відбуватися якась дивна катавасія. Але спочатку героям треба як слід наїстися салатів та наслухатися платівок. У цьому плані Муракамі дуже гуманний до своїх персонажів. Салати це святе. Може й зараз він уже заточив свій олівчик і спостерігає за мною через свій хитрий письменницький бінокль: а ну, приятелю, які фортелі ти нам іще зараз викинеш? Чи не пора порізати салат? Однак, я маю розчарувати любого Харукі, мій вимкнутий холодильник забитий вафельним Джеком і різати салати я не збираюся. Як і ганятися за котами та овечками у старих криницях та закинутих будинках. Перед жодним з його героїв не стояла задача, яку можна було б порівняти по масштабу з моєю, адже у їхніх будинках від самого початку не було батарей центрального опалення та зимових платіжок із японських ЖЕКів. Колись давно хоробрі японці вже захистили свої острови від всесвітнього Теплофашистенерго і тепер можуть зверхньо дивитися на решту світу. Дружина не стала забирати з собою жодної із його книг, хоча більшість із них купила саме вона. Сказала, що у тій затишній комірчині, яку вона орендувала у подруги (ага, так ми і повірили), для паперових книг замало місця. Та й взагалі усі вони є у неї в читалці. "Зараз у мене ще менше речей, ніж було, коли я переїхала сюди із Харкова. І це мене тішить, не люблю прив'язуватися до речей і стін". Ще б пак, у вас, у харківських, інші задачі, потрібно працювати ліктями і пробиватися на хлібне місце у рейхсканцелярії. А нам, киянам, доводиться захищати свої квартири від фашистів. Тут вже не до кар'єри — ЖЕК на порозі.

7 липня

Сьогодні багато читав про традиційний японський спосіб грітися вдома за допомогою спеціального стола, який називається "котацу". Котацу — це серце японського дому, місце, де уся сім'я гріється, їсть, спілкується, і взагалі, можна сказати, живе, тому що на всій іншій території японського дому холодно і там особливо не розгуляєшся, всіх тягне назад до котацу. Влаштований він так: під невеликий столик засовується жаровня або горщик з вугликами, столик цей накривається покривалом, зверху на столик кладеться іще одна стільниця, щоб на ній можна було їсти, і ось вже вам готовий котацу. Ледве зайшовши додому з холоду, японці зразу ж біжать до свого котацу, засовують під покривало ноги і сидять так годинами, аж поки не настає час іти спати. "Деякі японці так прив'язуються до свого котацу, що відходять від нього тільки за їжею та щоб сходити у туалет. Таких людей в Японії називають "котацумурі", —

пише нам інтернет. Що ж, здається, це про нас, про увесь наш будинок, з нас вийдуть зразкові котацумурі, варто тільки відключити батареї, був певен я. Збуджений цими затишними історіями про котацу, я тут же дістав із комірчини та зібрав у гостинній свій великий обідній стіл і, сівши за нього, простягнув ноги до уявної жаровні. Заплющивши очі, я уявляв себе в центрі великої японської родини, мої ноги та ноги моїх близьких гріє горщик з жаринами, а вуха, очі та серце займає приємна бесіда про акції на вафельні цукерки в японських супермаркетах та про останні випадки характеру серед місцевих політиків. Але потім я відчув, що десь тут затесався якийсь недолік, щось заважало мені просто так сидіти і фантазувати про акційні цукерки та характеру. Я подивився на свої руки на столі і зрозумів, що мені заважало. А як бути з тулубом? Хто чи що буде гріти його? Тулуб, з його руками, плечима, головою і, власне, самим тулубом, зовсім не якась там незначна й другорядна частина нашого організму, аби його ігнорувати. Чому в японській системі обігріву методом котацу йому приділяється так мало уваги? Ну так, японці суворі самураї, але ж ми поки що ще не настільки суворі, наші миршаві слов'янські тіла звикли грітися повністю, а не окремими частинами. І тоді я вирішив модернізувати систему котацу. Я оглянув свій великий обідній стіл, під яким ховалися мої ноги, і ідея сама заскочила мені у голову. Ми (я і мої послідовники) перетворимо котацу на своєрідну теплу палатку, або, якщо бажаєте, шатер. Основою палатки-котацу, як і раніше, буде накритий покривалами обідній стіл (добре, що він є буквально у кожній нашій квартирі) і гаряча жаровня чи горщик з вуглинками під ним. Але ми не будемо як японці сидіти за столом, заморожуючи наші вразливі тулуби, ми (я і мої послідовники) поліземо під стіл і зігріємо себе повністю. Як на мене, то геніально. Ось так я один за якихось три хвилини переплюнув усю японську тисячолітню цивілізацію, адже ніхто з них так і не додумався перетворити свій котацу на затишну та теплу палатку. Що ти тепер на це скажеш, любий Харукі, чи не пора підрізати салат? Шмигнувши під свій стіл, я з радістю переконався, що тут біля гарячого горщика без проблем зможе розміститися велика сім'я з чотирьох, п'яти дорослих та кількох дітей. Так, буде тіснувато, але ж зате і тепліше! А якщо стіл ще й розкласти, адже майже всі наші обідні столи розкладаються, то сім'я зможе тут і спати, і читати, і дивитися фільми, і сидіти в інтернеті. Наверх, в "холодний світ", треба буде виходити тільки в туалет та щоб поміняти вуглинки в горщику (жар для горщиків та жаровень кожна сім'я зможе брати з вогнищ на сходових майданчиках), приготувати їжу, ну і на роботу. Хоча, чесно кажучи, не зовсім зрозуміло навіщо взагалі працювати, якщо у твоїй платіжці не буде рахунка за опалення. Я, звичайно, розумію, що більшість людей просто звикли до цієї дивної рутини: підскакувати з ліжка у сім нуль-нуль і, понуривши голову, тягнутися у переповненому транспорті через все місто, аби вісім годин виконувати якісь безглузді дії за наказом чужих і, як правило, неприємних тобі людей за невелику кількість грошових знаків, і так просто вони від неї не відмовляться. У них це називається кар'єрою. Нехай. Ми не будемо лізти в хибні переконання інших людей. Нас їхня кар'єра не стосується. Поки що. Вискочивши з-під стола, я знайшов у квартирі і затягнув у свою майбутню палатку кілька товстих ковдр та подушок, потім

накрив стіл покривалами та старими шторами. І в мене вийшов прекрасний модернізований котацу. І хоча в моїй палатці ще не було ніякого обігрівача, всередині неї за моїм відчуттям відразу стало на кілька градусів спекотніше, ніж в решті квартири. Було очевидно, що в ній з теплом та комфортом можна буде пережити навіть найсуворішу зиму. Залишалося тільки рознести звістку про мій винахід серед жителів будинку, думав я. Ці бідолашні ще навіть і не знають, що цієї зими їм більше не доведеться жити від платіжки до платіжки, тиняючись по своїх перегрітих квартирах у сімейних трусах та ліфчиках. Відтепер, у трусах, шкарпетках та ліфчиках вони будуть сидіти тільки у своїх палатках котацу, а вилазячи з них, будуть вдягати теплий одяг і ходити по квартирі пристойно одягненими, як і личить справжнім самураям. Це безперечно має позначитися на рівні загальної культури нашого народу, а то за останні десятиліття через засилля фашистських батарей та плацкартних вагонів без вентиляції в ній намітився явний крен в бік сімейних трусів та ліфчиків. Але щось я відволікся. Мені слід продумати і провести серію експериментів з обігріву моєї палатки і заодно розпочати пропагандистську кампанію за відключення від центрального опалення серед жителів будинку. Початок опалювального сезону, навіть зараз у липні, ближче, ніж він здається, і пора вже діяти. Налаштований рішуче і дуже собою задоволений я залишив свій котацу.

11 липня

Отримав платіжку за червень. Плакав від щастя та крутив дулі у бік рейхстагу Кличко. Виявилося, що й без того чудову ситуацію з цифрами карликами у квитанції, ще більше покращило чергове двотижнєве відключення нашого будинку від гарячої води. Я й не знав. Знову відчувши себе мільйонером, пішов за покупками і купив по акціях відразу десять кілограмів вафельного Джека (7.99) у Еко та шість пачок "Чорної карти для турки" (39.90) у АТБ. Бог удачі (здається, греки звали його Кайросом) сьогодні явно був на моєму боці і, поки я заварював Чорну Карту та хрумкотів Джеками, Кайрос задирав свою золоту туніку та показував фашистам з Теплоенерго зморшкувату давньогрецьку задницю. До речі, якщо комусь цікаво, то гроші на оплату платіжок та утримання фашистів з Теплоенерго за межами кордонів моєї квартири, я беру у дружини. Тільки ви, заради Бога, не подумайте, що я вам тут зараз розповідаю про якісь аліменти, чи шантаж, чи ще щось подібне. Все набагато прозаїчніше, дружина просто орендує у мене машину за смішні, за її мірками, гроші, які вона щомісяця справно перекидає мені на картку. Їй це зовсім не складно. Колишня у мене дама багата, як майже всі худі та нервові жінки її віку з короткою зачіскою. Та ще й працює на фашистів. Тож якщо побачите десь на дорозі худу та нервову у маленькій червоній Шкодi Фабіа, що підозріло визирає з машини у передчутті нових капризів погоди, знайте, це вона. Здається, я вже розповідав, що фашистка моя не робила спроб ділити мою квартиру, лише декілька разів підіслала сюди свою колишню подругу Інку, яка, як ви пам'ятаєте, була останньою, хто нюхав мій член. За машиною я майже й не скучаю. Чесно кажучи, найбільше мені в ній подобалася магнітола. Та й куди мені зараз їздити? Потрібно охороняти квартиру від фашистів та жеківців та слідкувати за

котируваннями вафельного Джека та Чорної Карти в Еко та АТБ. Сьогодні пощастило. Дружина скинула гроші, а Еко та АТБ — ціни на Джека та Карту. І фашисти прислали цифри карлики. Кращий день! І я ще більше переконався, що не варто знову перетворювати своє життя на пекло заради гарячих батарей. Отож, нехай вороги не надіються, що ми здамося при перших же заморозках та прибіжимо випрошувати у них трішечки тепла. Бо той, хто встав на шлях самурая, ніколи з нього не звертає і гріється не коло батареї, а біля горщика з жаринками, багаття або хоча б свічки. Свічки, до речі, я вже теж заготував. І горщики до них. Але про це розкажу трохи пізніше, під час окремого експерименту.

18 липня

Маю з глибоким смутком констатувати, що у нашому під'їзді живе не народ, а чорт його знає що. Не буду називати їх баранами, аби не ображати невинних тварин. Адже мої сусіди набагато гірші за баранів, барани не ходять на поводі у фашистів з Теплоенерго і взимку чудово обходяться без батарей та платіжок за тепло. А якщо по суті, то майже ніхто із сусідів, з тих, що відкрили мені двері, не захотів підтримати відключення нашого будинку від зимового опалення. Так, усі вони готові економити, навіть більше, усі вони готові не платити. Ха! Впевнений, що не платити Теплоенерго готові навіть ті, хто не відкрили мені двері. Загалом, як я і планував, я здійснив обхід сусідських квартир з короткою презентацією своєї програми переходу на японську систему опалення. Дзвонив у дзвінки, стукав у двері і терпляче пояснював, переконував, аргументував, апелював до розуму та до гаманця. До фрази: "... і саме тому треба відключити батареї нашого будинку від труб Теплоенерго" все йшло як по маслу, а ось після неї число моїх послідовників зразу ж різко зменшувалося до нуля. "Тобто як це без батарей? А грітися ж як? Горщик під столом? Ото вигадали! Японія? Кака я ещо Японія, ви што п'яний, маладой челавек?" і двері захряпувалися, замок замикався. Єдину потенційну послідовницю мого антибатарейного руху мені вдалося знайти на другому поверсі, у трикімнатній квартирі, де проживали дві жінки — мати пенсіонерка та її доросла незаміжня дочка. Якщо не помиляюся, мати часто підгодовувала наших дворових котів і знала мою Люду (та підкидувала їй корм), але я міг і плутати її з якоюсь іншою жінкою. А от про дочку я взагалі нічого раніше не знав, ми навіть у ліфті жодного разу не перетиналися (або я просто цього не запам'ятав). Саме вона мені і відкрила. На вигляд їй було років 27-28. Хоча, звичайно, вона могла бути і моєю ровесницею, просто, на відміну від мене, пила багато води, а не кави, і їла одні салати. Привітавшись зі мною, сусідка насамперед почухала свої груди, що були прикриті синеньким махровим халатиком. І я коротко виклав їй свою пропозицію відключити наш будинок від фашистського тепла.

— Ми не хочемо відключатися, ми хочемо поставити краники на батарею, — відповіла дівчина і за себе, і за маму і почухала плече.

— Хто ж не хоче краники, — роздратовано відповів я. — Але у фашистів із Теплоенерго немає для нас ніяких краників. У них є свій великий кран у них в рейхсканцелярії і, запевняю вас, нас до нього не допустять.

— Краник, щоб можна було вимкнути батарею, коли вже тепло, — ніби не чуючи мене продовжувала дівчина говорити і чухатися. — Краник — це економно.

— Немає ніякого краника, — я починав уже злитися. — І повірте не буде. Треба просто відрізати батареї і грітися як японці. Я покажу вам як.

— Японці розумні, — погодилася зі мною дівчина. Тепер вона одночасно чухала одну зі своїх ніг та початок спини.

— Подумайте, скільки грошей за сезон можна зекономити без платіжок за опалення, — висунув я свій головний аргумент.

— Багато, — погодилася дівчина і почухала лоб і якусь невидиму мені частину себе під халатом. І я вирішив, що буду називати її чухалкою.

— Давайте ваш телефон, буду тримати вас у курсі нашої боротьби з тепловиками, — перейшов я до вербування і дістав свою Нокію.

— Хороший телефон, з ліхтариком і батарея тримає довго, — схвалила мій вибір гаджету сусідка. "Це ж треба, чухалка, а розбирається. На відміну від Люди", — здивовано подумав я.

Ось таким був мій улов в перший день вербування жителів нашого будинку до мого руху за відключення від централізованого опалення. Не густо, але я і не думав здаватися. Я вирішив, що коли я остаточно доведу до розуму свою палатку-котацу, то буду під різними приводами заманювати до неї жителів нашого будинку і вже безпосередньо в ній демонструвати їм переваги японської системи обігріву. А потім у мене народилася іще одна ідея, як розтрясти це болото. Проста та геніальна, як завжди у мене буває. Для її втілення мені треба було дістати з десяток ватманів, цвяхи та фарби (молоток я вже мав). І коли на дверях злісних неплатників (а номери їхніх квартир наш ЖЕК регулярно вивішує на під'їзді) з'являться фашистські накази про виселення за борги за тепло, вони у мене по іншому заспівають, дорогенькі. Самі прибіжать до свого спасителя з його халявним методом зимового обігріву.

20 липня

Сьогодні тільки-но я вийшов пройтися після обіду, як відразу помітив у дворі якийсь переполох. Біля лавочки коло другого під'їзду, свого звичайного місця збору, зібрався ледь не в повному складі увесь актив наших дворових любительок почесати язиком. Помітив там і Григорівну з її незмінною супутницею — картатою сумкою на двох коліщатах. Усі пліткарки, а також один дідусь із сонною собакою на повідці, скупчилися навколо незнайомої мені збудженої жінки, вдягнутої у теплу в'язану кофту жовтого кольору. І це у таку спеку! Жінка в кофті щось емоційно розповідала, раз у раз сплескуючи руками та хапаючись за голову, в той час як інша жінка в легкому зеленому сарафані, судячи з усього її подруга, намагалася її заспокоїти та напоїти водою з півторалітрової пляшки. Я підійшов ближче.

— Три "Швидкі" за один ранок, двох відкачали, а третій вже сам якось оклигав, поки доїхали. У мене у самої ноги ще й зараз трусяться, — жалілася присутнім жінка у жовтій в'язаній кофті, вказуючи на свої ноги.

— Четире, — поправила її жінка з пляшкою. — К Петренкам с шестова етажа тоже

"Скорая" прієзжала. Ти пей вадічку та, пей!

— Ізверги! Хто ж міг подумати, що вони до такого дійдуть? Живих людей у могилу заганняють, — похитала головою сусідка Григорівни по поверху, яка сиділа на лавочці. Тут мене помітила і сама Григорівна і, відділившись від компанії, рушила мені назустріч зі своєю сумкою на коліщатках.

— Пріщючілі наканець-та наших халявщікав, — з погано прихованим торжеством прошепотіла вона мені, озираючись у бік лавки. — Гранд шкандаль! — в особливих випадках Григорівна любила висловитися, як вона це сама називала, "па арістакратскі". — Прасипаються севодня наші далжнічкі, аткривають двері, а на ніх вісят прібітіє гваздямі прікази із мерії: так, мол, і так, квартира ета прадаються за далгі, желаючіє пріабресті жилплощадь можуть абрацятса в Теплоенерго. Но і ето єщю не всьо, самий цимес... — тут Григорівна похопилася та, прикривши свою задоволену посмішку рукою, озирнулася на лавочку. Пересвідчившись, що усі пліткарки були зайняті собою, вона неголосно продовжила. — Артурчік, ви нікагда не дагадаєтесь, самий шик сітуації в том, што все баргі...

— Усі комунальні борги за квартиру залишаються за колишніми власниками, — закінчив я за неї.

— А, так ви уже всьо знаєте, — відразу посмутніла Григорівна.

Ще б пак, дорогенька Віра Григорівна, мені про це не знати. Та я сам увесь учорашній день та півночі малював ці грізні оголошення, а потім другу половину ночі акуратно, аби не підняти на ноги увесь будинок, прибивав їх до дверей злісних неплатників комуналки. "Увага! Ця квартира продається за несплату комунальних послуг. Охочим придбати житлоплощу слід звертатися у Теплоенерго або безпосередньо у приймальню мера. Поспішайте, найнижчі ціни у Києві! П.С. Всі комунальні борги за квартиру залишаються на колишніх власниках. Ваш ЖЕК", — такі плакати побачили вони зранку на своїх дверях. Зрозуміло, що тут когось і Кіндратій схопив прямо біля порогу, а когось просто "Швидка" забрала. А зараз увесь наш будинок був схожий на потривожений мурашник. Адже борги були не тільки у тих, хто прокинувся сьогодні з моїм оголошенням на дверях. От нехай тепер і побігають, і позаглядають у свої платіжки та в гаманці. А потім згадають про одну людину, маленьку людинку із двокімнатної квартири на 9-му поверсі, яка скромно і без думки про якусь винагороду пропонує їм порятунок.

25 липня

Сьогодні мені несподівано зателефонували із партії "Європейська Солідарність" та запросили на телевізійне ток-шоу на "Прямому" каналі. Партієць, який відрекомендувався мені як: "Я Льоша, ви мене, напевно, знаєте", пояснив, що до них "на самий верх" якимсь неймовірним чином таки просочилися мої папірці і вони там "зверху" багатьох зацікавили. І що багато радників та аналітиків, які їх читали, вважають, що у всіх моїх пропозиціях є раціональне зерно. Зокрема, і в "Новій всеукраїнській програмі "Денна банка".

— І ось ми хочемо, щоб ви прийшли увечері у п'ятницю на "Прямий" разом із

винахідницею Вірою Григорівною і наочно продемонстрували глядачам свою систему. Ну щоб ви там помилися, почистилися зі своєї банки і потім все назад в неї злили. Згодні?

— Це нам раз плюнути, — запевнив я партійця. — Вже великий досвід у нас накопичився у цій справі. Але й від вас, Олексію, теж дещо буде потрібно...

— Добре, ми щось вам заплатимо із нашої партійної каси, — не приховуючи свого розчарування пообіцяв Олексій.

— Ні, ви не зовсім зрозуміли. Мова про реквізит. Банки, тазики, це нам запросто, але ж ми не можемо тягнути за собою в студію свої унітази. Ви маєте домовитися з телевізійниками, щоб вони вибрали там у себе на каналі один унітаз і увесь день його не змивали. Нехай напишуть там над ним великими літерами: "Гівно не змивати. Це на Новий рік!", — не зміг втриматися я від жарту, все ж таки настрої після такої цікавої пропозиції у мене різко покращився. Але на тому кінці дроту підозріло мовчали. — Жартую, — знову заспокоїв я Олексія. — Нехай просто напишуть: "Не змивати. Це для програми", а увечері ми з Вірою Григорівною змиємо все, що там назбирається зі своїх чарівних банок на радість вашим рейтингам та всім глядачам.

— Слухайте, а ви — голова! — захоплено повідомив мені Олексій. — До такого навіть у нас в офісі ніхто б не додумався, а там, як ви розумієте, зібрані найкращі креативники зі всієї країни. Так все і зробимо. Накажемо усьому "Прямому" ходити в один унітаз, а кнопку зливу заклеїмо скотчем для вірності. Якщо треба буде, охорону Пороха біля нього поставимо, — пожартував тепер вже Льоша і, попрощавшись зі мною, поклав слухавку.

"Ну то що тепер, пані Валентина? Мабуть, лікті собі зараз кусаєш, що проворонила такого цінного парубка? Отож-бо, думати головою треба, а не носом своїм шмигати на нашу банку і розворот на японський курс", задоволено сказав я своєму напівголому відбиттю у трюмо і трішки у парі з ним потанцював. Вигляд у мене був ще нічого, цілком телевізійний. Несподівано постало питання: чи мити член? Зранку і потім у самій студії? Адже ніколи не знаєш, коли він може знадобиться.

28 липня

На ток-шоу на "Прямому" я відправився один, оскільки Григорівна, як з'ясувалося, ще декілька днів тому здиміла на свій літній город, де у неї було кілька грядок і вагончик для відпочинку. У студії телевізійники показали мені де поставити мою миску з банкою і відгородили мене від глядачів та камер маленькою ширмою. Ширма була влаштована так, що глядачі могли бачити тільки мою голову та ноги, всі ж решта моїх органів, безумовно, також для них цікаві, були цнотливо закриті від їхніх очей клейонкою. Шоу почалося і по команді ведучого я зайшов за свою ширму, швидко роздягнувся, скочив у миску і вмив із банки своє лице, почистив зуби і протер мочалкою пахви та член. Ніколи не знаєш... Ну ви пам'ятаєте. Потім я так само швидко одягнувся і свіжовимитий сів у крісло гостя. В іншому кріслі вже сидів депутат "ЄС" Олексій Бочаренко, який мене сюди і покликав. Студія довго мені аплодувала. Я задоволено кивав. Потім ведучий трохи розпитав мене про Віру Григорівну та наші

платіжки за воду та став разом з нардепом Бочаренко довго та аргументовано, зі всілякими розумними висловлюваннями, критикувати нинішній Зелений Уряд, який і штовхає наш народ на такі ось експерименти. Тут я ввічливо кашлянув і нагадав ведучому, що, взагалі то, економія — це світовий тренд, і сам Леонардо Дікапріо, як своєчасно доносить до нас Жовта Преса, теж ходить увесь день по місту з використаним пластиковим стаканчиком, аби випити з нього водички у ресторані в спекотному Лос-Анджелесі, хоча з легкістю міг би купити собі не тільки новий стакан, а й увесь той ресторан. "Не здивуюсь, якщо у Дікапріо і така сама банка є, і миска, як у нас з Вірою Григорівною", — резюмував я і студія знову мені заплескала. Тут ведучому довелося зі мною погодитися, не зважаючи на кислі фізіономії режисера ефіру та нардепа Бочаренко, які явно хотіли повернутися до теми Зеленого Уряду і більше з неї нікуди не звертати. І тут до студії увірвався нардеп Ілля Слива. Лисий такий, я його упізнав. Він недбало кивнув ведучому, Бочаренко і камерам і завалився у пусте крісло.

— Як ви вже помітили, шановні телеглядачі, до нас щойно приєднався Ілля Слива, один із лідерів ОПЗЖ, — прокоментував ведучий. — Але ми продовжуємо. Артуре, чи правильно ми вас зрозуміли, ви та Віра Григорівна зливаєте у ці банки воду із мисок, щоб потім повторно використати її для зливу у туалеті? Так? Тому що це, безумовно, надзвичайно вигідно у плані економії, але... Як бути з естетикою, з санітарією та запахами? Адже пахне з унітаза зразу, а не в кінці доби. Чи не перетворюєте ви тим самим усю свою квартиру на один великий, і дуже економний, треба це визнати, але, вибачте, туалет?

У цей момент Слива підскочив зі свого крісла і почав у повному значенні цього слова горлати на ведучого.

— Ви сейчас аскарбляєте нам прастой народ! — тут він ткнув вказівним пальцем у мій бік. — Вот што ви нам здесь делаете. Патамушта ета ви нам етат народ да такой жизни давели, што он, я ізвіняюсь, лішний раз в туалеті пасрать баітса, а сейчас ви над нім ещю і іздіваетесь. Вот ано ліцо вашей власті, і вашей і етава... — і він махнув рукою у бік вулиці Банкової.

— Ілля, а вам слабо випити ось цю банку? — несподівано вказав ведучий нардепу на мій реквізит.

— Слабо мне? — підскочив як молодий півник Слива. — Слабо тваему папе била, кагда он на тваю маму вилез, прішлось маіво звать.

І не встиг ніхто і слова сказати, як Слива підскочив до моєї банки і одним махом перехилив її в себе. Потім з розмаху шваркнув пустою банкою об підлогу. Ну такого повороту подій навіть я не очікував, подумав я.

— Артуре, Ілля щойно випив банку з водою, якою ви умили лице. Скажіть, що ви зараз відчуваєте? Вам шкода свою воду? Адже ви збиралися її, якщо ми правильно вас зрозуміли, ще повторно використати. Збиралися зробити такий своєрідний ресайклінг води у цілях економії. І ось Ілля її випив. Щоб ви зараз хотіли йому сказати?

— А пусть балтает, што хочет. Пацан сказал, пацан выпіл, — задоволено огризнувся Слива, утираючи підборіддя.

— І член, — сказав я ведучому.

— Що, вибачте? — не зрозумів той.

— Лице, зуби та член. Я вимив нею свій член та яєчка, щоб не було зайвих запахів. Ніколи не знаєш, коли може знадобитися.

Тут з вуст Сливи вилетів якийсь дивний гортанний звук і він з приглушеним риком вибіг зі студії.

— За ним, за ним! — погнав свого оператора режисер студії і ось ми побачили на великому екрані, як розштовхуючи персонал та журналістів, Ілля несеться коридором "Прямого". Треба віддати належне майстерності телеоператора, він не тільки не загубив нардепа, а незабаром майже наздогнав його. Як виявилося, Ілля біг до туалетів каналу. Підбігши до крайньої кабінки він тренованим рухом корпусу відтіснив убік солідного чоловіка у костюмі, який прикривав двері, і увірвався всередину. Знову таки вивіреном тренованим рухом Слива застромив у горлянку два пальці і бадьоро рикнув в унітаз вміст моєї банки, ну і решту. На мить його лиса голова зникла із кадру, і камера захопила оголошення на стінці кабінки. "... то на Новий рік" йшлося у ньому. Пролунав сплеск і на екрані знову з'явилася голова Іллі, точніше, і мені, і глядачам здалося, що перед нами виник великий та мокрий коричневий гриб. Але потім у шапці цього гриба прорізалася спочатку одне, а за ним і друге нереально біле око і здивовано вилупилося прямо в камеру.

— Сука... — не витримавши, прошепотів оператор каналу і камера у його руках злегка затремтіла.

— Отже, шановні телеглядачі, ми з вами щойно побачили, як унітаз залив Сливу, — сказав ведучий, відвертаючись від екрана. — Що ж, повернімося до подій на Сході країни. Артуре, що ви думаєте... А де Артур?

А Артур, себто я, вже їхав додому у напівпорожньому тролейбусі, притискаючи до себе свою емальовану миску. Коричнева голова Сливи переповнила чашу моїх телевізійних вражень. Та й ще треба було встигнути заскочити в Еко до закриття, аби купити собі нову банку (ніхто, звичайно, і не подумав компенсувати мені вартість розбитої). Та нічого, в Еко якраз був розпал банкових акцій, сезон консервації, як ніяк, і я мав встигнути до закриття магазину у 23.00. І встиг.

10 серпня

До мене додому приходила Чухалка розповісти про краники. З'ясувалося, що у перерві між годуванням вуличних котиків її мама встигла збігати в якусь державну контору, де їй плутано пояснили, що теоретично встановити краник на окрему батарею у дев'ятиповерховому будинку можна, але на практиці це не так і легко зробити. А кажучи по простому, поки що неможливо, але ми вам цього не казали. Тобто, сказали їм практично те ж саме, що і я під час нашої першої зустрічі. І варто було мамі витратити час і пертися бозна-куди у таку спеку, дорікнув я Чухалці.

— Нічого, просто така вона у мене активна, ось завтра збирається піти ще в одну контору, бо вже дуже ми хочемо ці краники, — пояснила мені Чухалка, почісуючи свої боки та зад. Потім Чухалка трохи поприбирала у мене у квартирі. Якось непомітно і

ненав'язливо це у неї вийшло. Я й заперечити нічого не встиг, як квартира моя стала на порядок чистішою, ніж була до приходу Чухалки. Тут треба пояснити, що взагалі то я не дозволяю прибирати у своїй квартирі першим-ліпшим візитерам жіночої статі. Ось візьмемо, наприклад, Інну, колишню найкращу подругу моєї дружини, теж колишньої. Вона теж постійно поривалася схопити в руки то ганчірку, то пилосос. Але я всі ці спроби рішуче присікав. Зарубай собі на носі, квартирновласнику — ніякого пилососа цим з харківською пропискою! Загальновідомо, дай жінці прибрати у чужій квартирі раз, другий, а після третього разу виявиться, що вона вже у цій квартирі живе і ти ще спробуй її звідти витурити. Тому я і викидав із рук Інки і пилосос, і швабру, і дозволяв їй на території своєї житлоплощі доторкатися тільки до одного приладу, який я спеціально для цього діла і помив. Ось так. Але Чухалка — це зовсім інша справа. Вона сама була власницею житлоплощі, яка навіть перевищувала мою за розміром та ціною, і значить, у цьому питанні ми з нею були наче родичі. Тому я спокійно спостерігав, як, розказуючи про свої краники, Чухалка вправно змахувала пил з моїх полиць та тумбочок, та підбирала з підлоги папір, пташине пір'я та інше сміття, що налетіло у квартиру через відкриті вікна. Не перестаючи при цьому чухатися, звичайно ж. Потім я, як вихований квартирновласник, заварив Чухалці та собі Чорну карту та пригостив нас вафельним Джеком. І тут з'ясувалося, що Чухалка була одним із тих рідкісних клієнтів Еко, які не купували Джек навіть в період найвигідніших на нього акцій, бо взагалі старалася їсти менше солодкого. Природно, я тут же з'ясував, що моя сусідка пила багато води та об'їдалася овочами та салатами. Ну все це я зрозумів ще під час свого першого "обходу", тільки-но глянувши на її шкіру — як у дитини. Я раптом подумав, що якщо Чухалка так піклувалася про своє здоров'я, вона цілком могла бути навіть старшою за мене, просто виглядала як дівчина. Хоча яка мені була різниця молодша вона за мене чи моя ровесниця? Так, виглядала вона чудово, хоч і багато чухалася. Але найбільше мене в Чухалці влаштовувало те, що вона теж хотіла відмовитися від послуг Теплоенерго, нехай поки що і з допомогою якихось міфічних краників. Рано чи пізно Чухалка і її мати котів зрозуміють, що ніяких краників вони від фашистів не отримають, і тоді вони повністю приймуть мою концепцію японської системи обігріву. У підсумку ми домовилися, що під час наступного її візиту я продемонструю Чухалці на практиці, як працює моя палатка котацу, тому, коли моя сусідка пішла, почухавши на прощання п'яту і око, настрій у мене був пречудовий. Потихеньку, але моя справа рухалася в правильному напрямку.

20 серпня

А потім до нашого руху долучився Тарас. Він був із тих хлопців, що подовгу висять на сайтах з мечами та древніми рунами на головній сторінці та перманентно знаходяться посередині чергової книжки про хоббітів круглого стола. Мене ж він побачив по телевізору під час мого бенефісу з банкою і сам зупинив біля нашого АТБ. Ми розговорилися і я коротко розповів Тарасу про свою концепцію холодного будинку, який опалюється за японською системою. Зокрема, саме тоді я обмізковував ідею обігріву сходових майданчиків та водопровідних труб за допомогою живого вогню.

Тарасу ідея холодної дев'ятиповерхівки, яка опалюється тільки вогнищами на сходових майданчиках, відразу сподобалася.

— Багаття на стінах холодного замку — крута задумка, старий! — засяяв він, підкидаючи вгору свої товсті, натреновані комп'ютерною мишкою руки, які, як і весь Тарас, були загорнуті у якусь грубу робу з мішковини, що робило його схожим на середньовічного монаха, який частіше заглядає до кухні, ніж до церкви. Ноги Тараса, щоправда, були вдягнуті у звичайні широкі джинси та розтоптані кросівки. Ну то й що, не всі ж славетні лицарі минулого відразу починали з повних обладунків. Я певен, що багатьом із них доводилося роками таскати на собі блискучу кольчугу та меч, а на ногах вдовольнятися простими тапцями. Того ж дня ми затягнули на сходовий майданчик між 4-м та 5-м поверхом залізну бочку, яку Тарас, як бувалий шукач пригод, швидко знайшов на найближчому звалищі для будматеріалів. В бочку вже були складені дрова, що складалися в основному зі старих дерев'яних вікон та дверних коробок. До дров я додав кілька зім'ятих газет з офісу партії, яка упустила свій золотий шанс стати "Японською Солідарністю". Встановивши бочку на майданчику та відчинивши верхнє вікно, ми були готові розпочати експеримент "Опалення критичної інфраструктури 9-поверхового будинку живим вогнем поза межами приміщень житлового фонду". Звучало, на мою скромну думку, дуже переконливо і красиво, і легко зійшло б за тему солідної вченої дисертації. Тарас, правда, мою назву розкритикував і придумав свою власну — "Ми в замки повернемо багаття й славу!". Замок, щоправда, у нас поки що був тільки один, як і бочка, але Тарас звик мислити масштабно. Я дістав сірники, заодно перевірив, чи не забув я захопити з собою запальничку на той випадок, якщо сірники не спрацюють. Однак Тарас поблажливо відсунув мою руку із сірниками убік і поліз кудись у складки своєї мішковини. Трохи там покопирсавшись, він витягнув на світ божий якийсь дрантя, камінчик та залізачку.

— О, Свароже, зігрій своїм вогняним язиком мерзлі стіни цієї обителі... — почав Тарас і я вже вирішив, що він заготував для нашого експерименту цілу молитву, але тут з криком: "Пали, Господи!" мій напарник почав бити своєю залізачкою по камінчику. Залізачка жалісно дзенькала, із камінчика вилітали не дуже впевненні іскри, падали на дрантя та партійну пресу, але багаття розгорятися відмовлялося. Нарешті, десь на тридцятому ударі захеканий Тарас здався і дозволив мені скористатися сірниками. І дрова швидко загорілися. Невдовзі над нашою бочкою вже танцювали язики полум'я і підіймалися клуби досить чорного та густого диму. Втім майже увесь чорний дим вилітав у відчинене над нашою бочкою вікно, залишаючи нам та нашому будинку тільки вогонь та тепло. Усе як я і розраховував. Щоправда, пластикове вікно над нашим багаттям швидко почорніло, але я не вважав це таким вже великим недоліком нашого експерименту. Хто взагалі сказав, що пластикові вікна мають бути обов'язково білими? Б'юся об заклад, що ніхто і не чув про таке, коли люди жили у замках. Тут з ліфта на четвертому поверсі вийшла жінка із 38 квартири. Вона була однією із тих, кого я поки що не міг віднести ні до прихильників, ні до противників нашої боротьби з фашистами із Теплоенерго, оскільки жодного разу не відчинила мені двері під час моїх

мобілізаційних обходів, не реагувала вона і на мої оголошення у під'їзді. Зараз же її позиція проявилася моментально. Кинувши до ніг дві сумки, в одній з яких я безпомилково розпізнав великий кульок з вафельним Джеком (7.99), вона перелякано заголосила в наш бік.

— Я міліцію на вас викличу, іроди! Ви що ж уже зовсім подуріли, хочете нам будинок спалити?

— Обігріти, шановна квартирновласниця. Не спалити, а обігріти, — спокійно поправив я жінку із 38 квартири. — І, зверніть увагу, абсолютно безоплатно. Фашисти із Теплоенерго вам такого не запропонують. Від них тільки платіжку на усю вашу маленьку зарплату можете дочекатися.

І я трохи насварив жінку пальцем, мовляв, не вступаючи до наших лав, ви поводите себе нерозумно, але ми люди шляхетні й завжди готові відкрити дружні обійми для тих, хто розкався. Жінка хотіла було щось мені відповісти, але в цей момент Тарас покинув танцювати над бочкою і, задерши вище голови свою робу з мішковини, кинувся до неї вниз по сходах.

— Я щит царства людей! Я витязь на спині, тобто, на стіні! Зима наближається і починається моя варта. Ніч спускається і розгоряється моє багаття! — горлав Тарас із під своєї мішковини.

Підхопивши свої торби, перелякана жінка сховалася у своїй 38 квартирі і таки викликала до нас поліцію, але коли поліція доїхала до нашого будинку, ми з Тарасом уже завершили свій експеримент і розійшлися по домівках. Поліція ж, оглянувши догорілі дрова та "не таке вже й чорне" вікно, зі словами "курити треба акуратніше" теж поїхала у своїх справах. Я починаю підозрювати, що довгі щупальця Теплоенерго проникли ще не у всі органи нашої держави. Схоже, поліція їх теж недолюблює і тільки й чекає нагоди, аби приєднатися до лав "безбатарейників". Треба буде це обмізкувати.

4 вересня

Твердо вирішив, що пора, пора, нарешті, втілювати в життя мій план агітації за японську систему зимового обігріву методом безпосередньої демонстрації моєї палатки-котацу сусідам. Першим мій вибір пав на "дядю Вову", просто тому, що він завжди голосніше за всіх матюкався, коли на лавочках заводили розмови про комуналку, і обіцяв показати "кузькіну мат" фашистам із мерії. "Мій клієнт!", — вирішив я. Почувши мою пропозицію залізти у палатку і спробувати там зігрітися, дядя Вова відразу озвучив свою умову.

— Ладна, апробуєм тваю палатку, ти, головнає, пузирь купі. Ета перває дела для сугрева в палатках, разумеєтса после баби, — тут дядя Вова раптом подивився на мене з підозрою і поцікавився. — Слиш, а ти часам не із етіх?

Я швидко переконав дядю Вову, що я зовсім не "із етіх" і кличу його протестувати свою палатку виключно в цілях експерименту та майбутньої економії на комуналці. В результаті в назначений день я купив у АТБ по акції пляшку горілки "Хлібний дар", а дядя Вова притягнув із дому чавунну жаровню і накидав у неї вуглинок з розведеного заздалегідь у дворі невеликого багаття. Потім з жаровнею та горілкою ми піднялися в

мою квартиру. Не дивлячись на відносну прохолоду на вулиці, в квартирі у мене було ще досить спекотно і, чесно кажучи, не було ніякої потреби грітися за допомогою жаровні, але ж для мене головним було не зігрітися, а продемонструвати принцип роботи моєї палатки. Спочатку я поклав під обідній стіл кілька красивих "інтер'єрних" камінців (залишилися від Люди) і встановив на них жаровню, потім накрив стіл усього одним, але великим та цупким покривалом. І моя палатка-котацу була готова до випробування. Ми залізли з дядеюOVOю під стіл, відкрили горілку і, цокнувшись за успіх нашого експерименту, випили. Я закусив вафельним Джеком, дядя ж Вова від цукерок відмовився, мотивуючи, що це "бабська закуска". А потім поліз у свій кульок з емблемою БМВ і дістав з нього кільце якоїсь підозрілої на вигляд копченої ковбаси.

— Чіво жаровнє вхаластую работать? — підморгнув він мені і, відкривши кришку, швидко накрив на вуглики шматки своєї ковбаси. — Ти налівай, давай.

Я знову розлив нам по чарках із 0.7 літрової пляшки. "Пузирь", як мені здавалося, був до смішного великим для нашого маленького експерименту, але саме такий мені дядя Вова і замовляв. Ми випили і я знову захрумкотів Джеком. Невдовзі дядя Вова запустив руку в жаровню і кинув мені на коліна кусок гарячої ковбаси. У палатці відразу ж сильно завоняло копченим.

— Не хочу поки що, — збрехав я дяді Вові і поклав свій шматок назад на жаровню. І відразу ж розірвав новий Джек, щоб хоч якось перебити неприємний жарений запах. Дядя Вова відкусив шматок від моєї ковбаси і показав пальцем на пляшку, мовляв, чого байдикуєш, експериментатор? І я розлив знову, цього разу лише трохи плеснувши у свою чарку, оскільки у ній залишилася ще половина попередньої дози.

— Палавініш, — несхвально крикнув на це дядя Вова, але не став далі розвивати цю тему.

Ми випили по третій, я знову "спалавініл", а дядя Вова знову закусив смердючою ковбасою. Невдовзі мій гість відкинувся на найближчу до нього подушку, розстібнув свою вічну клітчасту сорочку, за якою я завжди міг безпомилково визначити його місцезнаходження у дворі просто виглянувши у вікно, і почесав груди.

— А жарка стала в натуре, работает твая система, студент. Можеш так і написати в своєї дисертації — дядя Вова адобріл! Ми вот, кагда в Сібірі жили, то тоже с бабаю масей часта с палаткаю в лес хаділі. І зімою тоже. Ставіл я печечьку, аткривал пузирь, баба, апять такі, тьоплая пад бокам. Ні разу не замьорзлі, а марози же тагда билі ні чета нинешнім. Я там в палатке і Саньку сваєво старшева с бабою склепал. А іногда мазут у механізатарав бралі і ім печку тапілі, і саярку тоже. Всьо за капейкі, за бесплатна счітай. За спасіба, бляха! Нет, ти понял? — несподівано розізлився дядя Вова. — Вот ета система, вот ета страна била. Великая! А не Японей твая сраная с ейо еканоміей. Далжно капейкі всьо для рабочева челавека стоіть, штоби можна била сагретса, випіть і закусіть па чілавеческі, а не так как еті тваі узкаглазіе возле гаршка с углямі сидеть...

А я вже не дуже прислуховувався до монологу сп'янілого дяді Вови, бо мої ніздрі почав непокоїти якийсь абсолютно новий сморід, що ефективно перебивав навіть той старий сморід від дешевої копченої ковбаси.

— Чим це ще тут пахне, що за сморід новий? — стурбовано поцікавився я у сусіда.

— Хм, ему пахнєт, — саркастично відреагував гість. — Патамушта ти не пйош ні хрена, то тебе робочій челавек і пахнєт. Ну шептуна я пустіл, падумаєш, в палатке абичнає дела. Теплеє толька ат етава, научі сваіх японцев, — засміявся своєму жарту дядя Вова. — Ета мене баба мая к шептунам пріучіла, раньше я ночью петардами стрелял і ана вскаківала і ругалась. Прішлось переучіватса, — позіхнув дядя Вова.

Тут до мене нарешті дійшло про які шептуни та петарди говорив дядя Вова. Миттєво вилетівши із під стола, я зірвав із котацу покривало і вказав сусіду на двері.

— Так, експеримент завершено, учасники на вихід!

Дядя Вова абсолютно доброзичливо посміхаючись дивився на мене з-під стола.

— Не зря ва дваре гаварят, што ти слєгка малахольний. Но нам же и лучше будет, больше дастанетса, — звернувся дядя Вова до "пузиря". Він закинув горілку у кульок, зграбастав свою жаровню і пішов до дверей. — Пака, аспірант, удачі в експериментах, — кинув він мені на прощання.

Через пару хвилин я вже чув його бадьорий голос від однієї з лавочок на дитячому майданчику, куди він перебазувався зі своєю горілкою та вонючою ковбасою в жаровні. Я ж відкрив усі які тільки зміг вікна у квартирі і став чекати, коли з неї вивітряться запахи ковбаси та сусідського пердіння. Ну народ! А я ще й б'юся за них з Теплоенерго. Чи варті вони того? Не варті, звичайно, але що поробиш, коли з усіма цими "дядь Вовами", "Саньками" та "Маньками" я був намертво пов'язаний однією гарячою трубою.

10 вересня

Сьогодні зранку мені після довгої перерви приснилася Люда. Без довгих прелюдій вона осідлала мій член своїм худим тренованим тілом та стала виконувати на мені кругові рухи тазом, при цьому був гарно помітний її прес та маленький акуратний пупок.

— Тільки давай без усіляких дурниць, — суворо сказала мені колишня дружина. — Щоб устигнути до нових капризів погоди.

Я хотів було поцікавитися, а що власне ми з нею мали встигнути, як тут поряд із Людою несподівано з'явилася Чухалка і почала, ясна річ, чухатися.

— Я покажу тобі краники, — пообіцяла мені сусідка і полізла незайнятою рукою в кишеню халата. Люда ж увесь цей час продовжувала на мені вертітися, адже Чухалку ніяк не можна було віднести до капризів погоди. Я ж, хоч і відчував на собі гаряче тіло колишньої, не міг відірвати очей від Чухалки, настільки мене зацікавило питання: де ж вона все ж таки роздобула краники? Невже матері котів таки вдалося пробратися в найзаповітніший кабінет? Люда тим часом стримано скрикнула та міцно стисла мене своїми тренованими йогою та офісним кріслом стегнами, проте я не звернув на це ніякої уваги, бо Чухалка, здавалось, щось нарешті відшукала в бездонних кишенях свого махрового халата. "Краники!", із захватом подумав я, та в цей момент і Люда, і Чухалка раптом зникли і переді мною виникла ТРУБА. "Фашистська!", відразу упізнав я її і зрозумів, що настав найвідповідальніший момент усієї моєї боротьби. Як же все просто, радісно та схвильовано подумав я. Як я міг не розуміти цього раніше? Навіщо ж

мені відключатися від труби, якщо я можу просто її заткнути? І я швидко направив свій член у відкритий отвір труби і надійно заткнув його. Труба, мабуть, не очікувала такого розвитку подій, бо почала смикатися та намагатися зіскочити з мого члена, але це тільки допомогло мені закоркувати її ще надійніше. У цей момент я відчув велику радість та полегшення — я все-таки зумів їх перемогти, зумів виконати свою місію! І тут тепловики пустили гарячу.

— Тільки не думайте, що я вам буду за неї платити, — пробурмотів я і розліпив очі. Потім пішов у ванну і витер те, що сам на себе набризкав. Попивши водички, я задумався, щоб такий сон міг означати? І прийшов до висновку, що, з якого боку не глянь, це був хороший і оптимістичний сон. Він обіцяв мені перемогу, хоч як би ці тепловики не викручувалися і не ховали від мене свою головну теплову вагіну. А ще мені було приємно згадати Чухалку і було жаль, що вона зникла із мого сну так і не встигнувши показати мені свої краники.

13 вересня

Вияснилося, що один із моїх "виселенців", на двері якого я прибив гвіздками оголошення про продаж його квартири за борги, написав чолобитну і прорвався таки у приймальню Кличка. Там він відразу ж бухнувся на коліна та став благати здивованого мера не викидати його із квартири. Годувальнику ви наш, говорив виселенець Кличку, намагаючись спіймати і поцілувати його здоровенні кулаки, ми за вас усією сім'єю завжди вболівали, усі ваші поєдинки напам'ять знаємо, кожен розбитий вами ніс для нас як рідний, змилюйтеся над нами, пане мер Чемпіон, і не робіть із нас бомжів. Коли Кличкові вдалося відірвати виселенця від підлоги, він, зробивши декілька дзвінків, відповів, що так, є, мовляв, на вашій квартирі великі борги, негарно це, тим більше для прихильника боксу, ми, боксери, приклад всім повинні показувати у добрих справах, а не в поганих. Однак про ваше виселення мова поки що не йде, ні мерія, ні Теплоенерго ніяких таких наказів не видавали, тим більше не прибивали їх гвіздками ні на які двері. Зрозуміло, що щасливий экс-виселенець, як тільки повернувся додому, відразу ж розніс цю добру для усіх боржників звістку по усьому будинку. Але ж і я не такий простий. Мені вдалося майже повністю нейтралізувати цей неприємний для мене інцидент, запустивши контр-слух, що виселення все ж таки буде, просто влада не хоче говорити про це публічно, аби не псувати свої і так далеко не блискучі рейтинги. Я натякнув Григорівні, Григорівна прошепотіла на вухо Іванівні, та Марківні і Федорівні, і через півдня більшість наших жильців вже знову були твердо переконані, що таємний продаж наших квартир іде повним ходом, а Кличко, як завжди, бреше. "Просто не так вже й легко їх зараз продати, ви ж розумієте, що грошей у народу нема", розводили руками на лавочках. На чолобитника шкода було дивитися. Такий перепад емоцій за якусь добу, від безнадії до щастя і знову майже до повного відчаю, будь-кому було б важко витримати. Але сам же і винен, хто йому заважав приєднатися до мене і підтримати відключення будинку від фашистських труб?

21 вересня

Несподівано ще з'ясувалося, що в нашому будинку живе такий собі Валера Пічник.

Як неважко здогадатися з його прізвиська, Валера заробляв собі на життя тим, що клав печі. Займався він цією справою раніше в селах та на дачах під Києвом, але в останні роки конкуренція серед пічників у Київській області стала такою серйозною, що Валеру звідти витіснили і він знову опинився на квартирі своїх стареньких батьків, без замовлень та без роботи. Так би він і жив на їхню пенсію, якби одного страшного для наших боржників ранку на їхніх дверях не з'явилися накази про виселення за борги. Почувши про те, що Теплоенерго виставило на продаж кілька квартир нашого будинку через борги за тепло, Валера миттєво зметикував, що ось він його золотий шанс повернутися у пічний бізнес. І став пропонувати жильцям нашого будинку, в першу чергу тим, хто мав борги за тепло, збудувати у їхній квартирі пічку. Кмітливий хлопець. Звичайно, з одного боку його можна було б вважати моїм конкурентом, але з іншого — він був також і моїм союзником, адже він теж хотів відмовитися від батарейного тепла та закликав до цього сусідів. Обміркувавши це, я вирішив, що, коли ми відріжемо наш будинок від труб Теплоенерго, я не буду заперечувати, якщо одна частина наших жителів буде обігрівати свої квартири пічками, а інша — моїми палатками kotaцу. Справжній лідер повинен демонструвати гнучкість та вміння домовлятися. От я і демонструю. Що ж стосується нежилієї інфраструктури будинку, то ми всі разом будемо гріти її за допомогою вогнищ в бочках на сходових майданчиках. Загалом, я вирішив, що нам з Валерою варто зустрітися, аби обговорити спільну стратегію у питанні вербування сусідів до лав безбатарейників. Я натякнув, що не проти провести таку зустріч на своїй або його території всюдисущій Григорівні і вже через день вона повідомила мені, що Пічник буде радий бачити мене увечері у квартирі батьків.

— Будет деманстріравать печьку. Сказал, што уже заканчивает, — передала Григорівна.

Он воно що. Ще не знайшовши перших міських клієнтів, Валера вирішив для початку поставити пічку у батьківській квартирі, щоб вона стала і демонстраційним зразком і рекламою його умінь. Тож, дочекавшись вечора, я відправився у двокімнатну квартиру на п'ятому поверсі за три під'їзди від мого. Двері мені відкрив сам Валера, я відразу зрозумів це по його майці та спортивних штанах, що були вимазані у цементі. Всюди, і в маленькій прихожій, і в коридорі, лежали складені у штабелі червоні цеглини, які на диво пасували до засмаглого та потрісканого лица самого Валери. Ми потисли руки і Валера відразу ж потягнув мене дивитися на свою пічку, або "нашу топ-модельку", як він її любовно обізвав. Я, однак, встиг зазирнути на кухню і побачив там двох стареньких батьків пічника, які, відірвавшись від телевізора, привітно мені закивали зі своїх ліжок. Ліжка? На кухні? Але Валера вже тягнув мене до гостинної, де я відразу побачив його "модельку" — червоного цегляного монстра, який один займав чи не половину усієї кімнати.

— А? Гарненька? — поцікавився у мене господар, задоволено сяючи цегляними щоками.

— Ну... Ого, — відповів я, стараючись не виказувати свого шоку. А Валера вже всунув мені до рук велику червону цеглину і завів цілу лекцію про її вогнетривкі та інші

корисні властивості.

— Чим топити будете? — нарешті, задав я господарю хоч якесь професійне питання, дочекавшись паузи в його розповіді про пічні технології.

Замість відповіді Валера знову підхопив мене під лікоть і поволік по коридорчику до другої кімнатки-спальни. Він відчинив двері і в мене вдруge за короткий візит полізли очі на лоба від побаченого. Тому що уся друга кімната квартири батьків пічника була до стелі забита штабелями крупних рубаних дров.

— Ось. КамАЗ узяв, — задоволено оглянув свої штабелі Валера. — І вам раджу, ближче до зими подорожчає.

— За скільки? — тільки й зміг вичавити я із себе. І тут Валера назвав цифру, від якої мені стало так погано, що, візьми він зараз зі штабеля поліно і трісни ним мене по голові, мені б вже не стало анітрохи болючіше чи неприємніше. Але потім я з полегшенням згадав, що у моїй квартирі поки що немає ніякої пічки, та й навряд чи колись вона там з'явиться, а отопити свою палатку kotaцy я вже якось зумію і без КамАЗу дров. І ще я зрозумів, що Валера мені зовсім не конкурент, бо серед наших боржників навряд чи знайдеться бодай одна теплолюбна душа, яка погодиться вивалити за дрова таку суму. Я навіть не став питати у пічника у скільки йому стала сама пічка і скільки він збирається просити за свою роботу, все було і так ясно. Дохлий номер. Моя японська система обігріву була єдиною доступною альтернативою фашистським батареям. Я почав прощатися і простягнув Валері його цеглину, яка все ще тримав у руках.

— Ні-ні, це презент, — сказав мені господар. — Нагрійте її на плиті і прослідкуйте як довго вона буде залишатися гарячою. І подумайте про власну пічку.

Уже вийшовши від пічника я помітив біля його ліфта ще кілька таких самих червоних цеглин. Усі вони були трохи надбиті, мабуть, тому і забраковані Валерою. Поміркувавши, я захопив з собою і їх. У мене з'явилася ідея, як я зможу використати їх у своєму kotaцy.

28 вересня

У цей день до мене прийшла Чухалка для участі в експерименті "Створення локальної зони тепла у холодному просторі за допомогою модернізованого kotaцy, свічок та власних тіл". Я швидко підготував kotaцy до експерименту і ми полізли всередину.

— Я хотів ще собаку привести, але так і не знайшов жодного бродячого. А з собачників ніхто не захотів позичити мені свого песика для експерименту. Ще й погрожували мені. Дикуні, — поскаржився я Чухалці.

— Навіщо собаку? — витріщилася вона на мене, на мить переставши навіть чухатися.

— Ну як... — тепер настала моя черга дивуватися. — Собаки, вони, знаєш, які гарячі? З собакою палатка набагато швидше прогріється до комфортної для життя температури.

— А, — зрозуміла Чухалка і її руки знову прийшли у рух. — Ще не холодно.

— А ти уяви, що вже вдарили морози. Залучи уяву, — підбадьорив я Чухалку. — Ми для того й експериментуємо, щоб вже у всеозброєнні підійти до холодного сезону.

Далі за планом я мав зробити свічковий обігрівач — схему його я теж побачив у інтернеті. Найперше я поклав на підлогу Валерчину цілу цеглину, потім, по боках від неї, поставив на ребро ще й ті дві щербаті, що підібрав біля ліфта. Запалив три свічки і розставив їх на цілій цеглині. І на завершення, накрив свічки керамічним горщиком з під квітів, поставивши його на бокові цеглини. І горщик почав нагріватися.

— Ось, свічне вогнище готове, — гордо повідомив я своїй співрозмовниці і оглянув поле нашого експерименту. "Усе таки шкода, що без собаки, — подумав я з досадою. — До настання холодів, мабуть, варто приманити до нашого будинку зграю бродячих псів". І я став згадувати розклад акцій на дешеві яловичі кістки у Еко.

— У мене вдома ароматичні є. Свічки, — невідомо навіщо повідомила мені Чухалка.

Потім у палатці нарешті запанувала така необхідна для справжнього наукового експерименту тиша. Час від часу я підносив руку до горщика, що все більше нагрівався, і перевіряв температуру на термометрі. За пів години ми просунулися уверх на цілих три градуси. Наш експеримент безперечно рухався у правильному напрямку. Моя піддослідна партнерка теж явно відчувала кліматичні зміни в нашій імпровізованій науково-дослідній лабораторії. Руки Чухалки так і літали по її махровому халату.

— Ти чому так багато чухаєшся? — спитав я у неї на 45 хвилині експерименту, коли ми підвищили температуру у нашій палатці на цілих 5 градусів.

— А ти подумай, раз такий вчений. Вже у самому твоєму запитанні є на нього відповідь, — відповіла Чухалка, анітрохи не зніяковівши. — Чухаюся, тому що чухається.

"З чим, з чим, а з логікою у цієї жінки все в повному порядку", змушений був визнати я. Тому я вирішив якось віддячити своїй колезі по експерименту.

— Хочеш, я теж тебе почухаю? У чотири, як то кажуть, руки.

— Давай, — двинула плечима Чухалка.

І вона стала чухати собі плечі та шию, а я зайнявся її ногами. У процесі розміреного руху моїх пальців угору, рухи самої Чухалки поступово сповільнювалися і невдовзі вона зовсім перестала чухатися, лише іноді тихо попискувала під моїми пальцями, а потім, нічого не кажучи, взяла мою праву руку у свою і перевела її туди. І я став чухати там. Інтенсивність задоволених попискувань Чухалки відразу ж стала наростати, і тут я без зайвої скромності маю сказати, що це не стало для мене якимсь там сюрпризом. Гарно чухати усіх підряд я натренувався ще в дитинстві на домашніх тваринах, а точніше на одній нашій кицьці, яка щоденно як по годиннику приходила до мене за своїми дозами чухального оргазму. А якщо вже ти навчився гарно чухати кішку, то зможеш потім вичухати кого завгодно — хоч тигрицю, хоч жирафу, хоч Чухалку. Дружина моя, правда, чухатися не любила, як і різні інші "гадості", як вона це називала, і я думаю, що у цьому і була причина її холодності у постелі. Невдовзі Чухалка не витримала і потягнулася рукою до мого члену. І стала смикати. Теж досить непогано. Добре, що я його все-таки помив, подумав я. Ніколи не знаєш, коли може

знадобитися. Ми закінчили чухати та смикати майже одночасно. Температура у нашій палатці виросла ще на два градуси. Працює.

Жовтень

Ось і закінчився вересень, розпочався жовтень і небо вже цілий тиждень нагадує мені холодними дощами, що вже зовсім скоро задоволений фашист із Теплоенерго гляне на календар, підійде до Головного Краника і пустить у наші батареї свою гарячу воду. І замиготять числа в будинковому лічильнику тепла, і полетять рахунки в рейхсканцелярію Теплоенерго, і на початку наступного місяця з'являться у наших поштових скриньках платіжки з новими цифрами. Цифрами гігантами, цифрами — вбивцями сімейного бюджету. Що ж, треба бути з собою чесним, усі мої спроби залучити на свій бік жителів будинку закінчилися повним провалом. Ці ідіоти (Чухалку та її матір котів не рахуємо) вперто збираються просидіти ще одну довгу зиму в трусах і ліфчиках біля гарячих батарей, аби віддати за це сумнівне задоволення тепловикам усі свої гроші. Ну або не віддати, а залізити в ще більші борги і покійно чекати на наказ про виселення. Чесно кажучи, я з самого початку підозрював, що саме цим все і закінчиться, і мені доведеться вирішувати усе самому. Тепер за останні до включення батарей дні мені залишилося тільки визначитися, як саме відрізати наш будинок від теплотраси. Підрив? Тоді я маю дістати тротил чи якусь іншу вибухову речовину. Як там в АТБ зараз справи з акціями на прострочені динаміти? Це я вже сам над собою так кепкую. Але щось потрібно придумати.

16 жовтня

Схоже, хтось там зверху все ж таки мене чує. Годину тому у наш двір заїхала помаранчева аварійка тепловиків, потім прибув екскаватор і фашисти швидко розкопали свої труби якраз навпроти мого під'їзду. Схоже, будуть міняти на нові. Що ж, тепер тільки залишилося зробити так, щоб вони цю яму не закопали, або щоб закопали її, але вже без труб. Але все це вже лише окремі деталі загального плану. Справа, нарешті, зрушила з мертвої точки і я знову у грі. Дякую тобі, японський холодолюбний Боже.

17 жовтня

Поміркувавши як слід, я вирішив, що динаміт, звичайно, річ ефектна, але краще все-таки довірити викрасти труби тим, хто вміє це робити краще за інших. А саме крадіям "залізячникам". Так ми прозвали наших місцевих збирачів металолому, які вже не перший рік крали на нашому масивчику усе залізне, до чого тільки могли дотягнутися. Я знав, що вечорами вони паркували свої важкі вантажні візки біля Еко маркету, на брудній автостоянці для продуктових вантажівок, і вже потім на цих самих візках розпивали алкоголь, теревенили і, можливо, що і спали, я не перевіряв. Тому, як тільки тепловики поміняли у дворі свої старі труби на нові, залізли у свою аварійку і поїхали, я вийшов на пошуки залізячників. Уже був вечір і я розраховував, що в запасі у мене є вся ніч і, скоріш за все, ще й завтрашній день. Бо зазвичай тепловики не надто поспішали закопувати свої ями у нас у дворі. І все ж гаяти час було не варто. Звичайно, був іще варіант, що залізячники, не зважаючи на всю свою любов до дармового заліза,

просто пошлють мене подалі, але й до нього я теж постарався підготуватися. По-перше, придбав у АТБ помаранчевий світловідбивний жилет, по-друге, позичив у Григорівни жовту будівельну каску, яка зберігалася у тої на шафі у пам'ять про чоловіка-будівельника (до речі, коли чоловікові Григорівни на будівництві впала на голову банка з фарбою, каска теж була на шафі). По-третє, захопив із собою картонний планшет із пришпиленим до нього якимсь старим графіком. Усе це мало перетворити мене в очах залізничників на персону, яка користується беззаперечним авторитетом у цієї братії. Ім'я такої персони — виконроб. Підійшовши до автостоянки я з радістю переконався, що обидва залізничники, і старший і молодший, знаходилися на своєму звичайному місці і якраз вечеряли. На одному з їхніх візків стояло кілька пляшок пива та була розкладена копчена риба на рекламній газетці. Я підійшов ближче і, поправивши каску на голові, кашлянув. Залізничники підвели на мене свої ще достатньо тверезі, на моє щастя, очі.

— Труби треба? — спитав я у них найбільш змовницьким тоном на який тільки був здатний. — Здоровезні, — апетитно уточнив я.

Старший залізничник презирнувся зі своїм напарником і видихнув.

— Де?

— У теплотрасі, — відповів я.

— Ти чьо, дядя, савсем куку? Ета ж падсуднає дела, — відразу втратив до мене інтерес молодший залізничник, повертаючись до свого пива.

— Все законно, я — виконроб, — спокійно відповів на це я. — Прараб! — уточнив я ще для молодшого і повертівся перед ними у різні боки, щоб вони як слід роздивилися мій жилет, каску і планшет із пришпиленим до нього графіком. — Окреслю нашу пропозицію, — продовжив я, постукавши кульковою ручкою по планшету. — Ви вирізаєте наші старі труби, ми ставимо на їхнє місце нові, у підсумку і ми економимо свою робочу силу і вам вигідно. Ну то як, по руках?

Як я і розраховував, авторитетне слово "виконроб" подіяло на залізничників як заклинання. Радісно презирнувшись, вони простягнули мені для рукостискання свої іржаві долоні.

Через сорок хвилин залізничники вже були в моєму дворі зі своїми візками та потужною болгаркою. Ми під'єднали інструмент до щитка у під'їзді і приступили до операції по видаленню фашистських труб. Але спершу нам довелося зсунути убік бетонну кришку з жолоба теплотраси. Сам би я всі зуби об цю кришку обламав, думав я, дивлячись у яму, але разом з жилавими залізничниками ми досить легко з нею впоралися. І от перед нашими очима з'явилися дві здоровенні труби, готові опалювати наші квартири і спустошувати наші гаманці. "Виглядають не дуже то й еротично", подумав я, згадавши свій недавній сон. Моїм компаньйонам труби сподобалися значно більше.

— Глянь, Калян, савсем веде новіє меняют, — здивувався менший залізничник.

— А ти ж як думав, їм аби бабло пиляти, через місяць і ті, що зараз отут поставлять, знову міняти прийдуть, — зі знанням справи пояснив йому старший залізничник.

— Ми просто встановлюємо труби нового зразка, — поважно повідомив я своїм співучасникам і ткнув ручкою в графік на планшеті. Але старший залізничник тільки саркастично хмикнув у відповідь. "Третій калач, — подумав я. — Ех, узяв би я тебе у свою "армію короля Артура", але не можна мені розсекречуватися, зараз я виконроб".

Далі залізничники досить швидко вирізали своєю верескливою болгаркою обидві труби і, крекчучи, витягнули їх із ями. Ніхто нам під час цього процесу не заважав, і ніхто нашими діями не обурювався — жителям нашого будинку було не звикати до нічних робіт під вікнами. Коли мої співучасники затягнули труби на свої громохкі візки, я попрощався з ними з належною справжньому виконробу офіційністю.

— Дякую вам за допомогу від усього фашистського Теплоенерго.

— Шо-шо? — здивовано підняв брови старший залізничник.

— Кажу, дякую вам від усього нашенського Теплоенерго, — виправився я.

— Ага, і ви будьте здорові, — відповів мені старший залізничник і вони погуркотіли своїми візками до виїзду із двору.

Задоволений я знову зазирнув у яму, у якій ще нещодавно лежали новенькі труби й тільки тут згадав, що забув попросити залізничників покласти на місце плити над жолобом теплотраси. Кричати їм услід, звичайно, вже не було ніякого сенсу, залізничники вже отримали своє і всі подальші проблеми "виконроба" хвилювали їх якнайменше. "Чи впораюся я з цією кришкою сам, чи мені знову доведеться прикидатися виконробом і наймати місцевих алкоголіків?", чесав я потилицю, стоячи над розритою теплотрасою. Аж тут мої роздуми були перервані звуком потужного двигуна і невдовзі я побачив, як у наш двір заїжджає жовтий екскаватор тепловиків. Йому залишалося проїхати до моєї ями якихось сто метрів. Тут вже було не до роздумів. Я скочив униз і всім тілом навалився на бетонну кришку жолоба. Посунути то я її міг, а от сил, щоб хоч трохи її підняти і поставити на місце, у мене не вистачало. А екскаватор був все ближче. Ось зараз він під'їде до ями і екскаваторник побачить, що жолоб теплотраси відкритий, труб на місці не має, і почне дзвонити у свою фашистську диспетчерську. Дивно, що у цей вирішальний момент, я не запанікував, не злякався, а навпаки відчув прилив адреналіну та свіжих ідей. Швидко залізши під кришку, я вперся в неї спиною і головою, і на собі перетягнув її на жолоб. Як тільки кришка встала на своє місце, я почув як зверху на нас сиплеться земля із ковша екскаватора. Теплоенерго закопувало яму, в якій вже не було їхніх труб, але був один їхній клієнт.

17-19 жовтня

Коли екскаватор остаточно мене закопав та поїхав, я увімкнув ліхтарик своєї Нокії й роззирнувся навколо. Під кришкою для мене було достатньо місця та повітря, лежав я на м'якому піску і, оскільки зараз була ніч, то я вирішив, що найлогічніше в даній ситуації буде поспати, що я і зробив. Спав я довго і спокійно, але коли прокинувся, то трішки перелякався і, намагаючись підвестися, вдарився головою об бетон. Але оскільки я був у касці, це не завдало мені ніякої шкоди, зате я відразу ж остаточно прокинувся і все згадав. Тоді я ліг на бік, увімкнув ліхтарик телефону і переконався, що за ніч нічого навколо мене не змінилося. Я лежав у бетонному жолобі, спереду та

позаду мене виднілися жерла обрізаних труб, частково засипані свіжим піском. Мені треба було якось вибиратися на поверхню, але поки що я ніяк не міг придумати яким саме способом мені це зробити. Правда, у мене був телефон, по якому я, теоретично, міг би подзвонити у поліцію чи рятівникам і повідомити, що фашисти із Теплоенерго поховали під землею живого квартирновласника, але тоді б уся моя операція по видаленню труб пішла коту під хвіст. Мене б викопали, а труби знову закопали. Ні, краще вже зачекати, можливо знайдеться інший вихід, вирішив я. Потім я дістав із кишені і з'їв одного вафельного Джека і, порахувавши решту цукерок, дійшов висновку, що цілком зможу протягнути на них кілька днів і лише потім почну голодувати. А от пити мені захочеться раніше, та що там казати, мені вже страшенно хотілося випити свою ранкову чашку кави чи хоча б простої води. Але оскільки ні першого, ні другого у мене під рукою не було, то трішки полежавши у темноті, я з'їв ще одного вафельного Джека і знову заснув. Так повторювалося декілька разів: я прокидався, їв Джеки, перевертався на другий бік і знову засипав. Коли я прокинувся уп'яте чи ушосте, то відчув, що маю щось врешті решт зробити. Інакше наступного разу можу вже просто не прокинутися. Я дістав із кишені останнього вафельного Джека, але не зміг розірвати його цупку обгортку, настільки у мене, як виявилось, вже ослабли руки. До того ж мені страшенно хотілося пити. У світлі ліхтарика Нокії я дивився на цукерку і не знав, що мені робити далі. Знову спати? Але чи прокинуся я взагалі, якщо зараз здамся та знову заплющу очі? Раптом хлопчисько в помаранчевій кофті на обгортці цукерки підморгнув мені й заговорив тим бадьорим та життєрадісним голосом, яким завжди говорять дорослі актриси в дитячих мультфільмах.

— Друзе, ти б краще не ламав комедію, а ліз швидко наверх, а то так не довго і дуба врізати.

І він хвацько захитався на своєму міцному стеблі, притримуючи однією рукою свого жовтого капелюха.

— Добре тобі поради роздавати зі своєї ліани, — пробурчав я у відповідь Джеку. — У мене, як ти бачиш, тут немає ніяких стебел чи гілок, лише сам бетон.

Джек, почувши це, голосно розреготався, аж затрусилося усе його стебло.

— Ех ти, ліана... Це ж біб, але не у цьому суть, — сказав він, коли відсміявся. — А суть у тому, що коли ти закривав жолоб кришкою, то дуже поспішав, і саме тому закрив його нерівно, в одному місці залишилася здоровенна щілина. Бачиш скільки піску крізь неї насипалося он там за твоїми ногами?

Я посвітив ліхтариком туди, куди показував Джек і побачив, що дійсно один кут мого склепу був повністю засипаний свіжим піском, на який я раніше чомусь не звернув уваги.

— Лізь туди, друже, і вибирайся наверх поки ще сили залишилися.

— Боюся, що вже зовсім не залишилося, — пожалівся я цукерці.

— Тоді їж мене і лізь. Сил має вистачити, — спробував заспокоїти мене Джек і я зробив, як він сказав.

З'ївши цукерку, я розвернувся і став розгрібати кучу піску в кутку мого підземелля.

Робити це було нелегко, оскільки зверху в отвір продовжував сипатися новий пісок, однак, поступово мені вдалося під нього підібратися. Тоді я вимкнув вже непотрібний ліхтарик і став гребти руками уверх, заплющивши очі та впираючись каскою у ґрунт над головою. Хоч я і намагався тримати очі та рот щільно закритими, стараючись ледве дихати лише носом, вони все одно відразу ж забилися піском. Та я намагався на це не зважати, зосередившись на розгрібанні піску над головою. Це тривало дуже довго. Я не знав, чи рухаюся я уверх чи гребуся на одному місці, однак, вперто продовжував загрибати руками, сподіваючись, що Джек мені не збрехав і сил у мене дійсно вистачить. Нарешті, через цілу вічність, коли мені вже просто нестерпно хотілося відкрити рота і вдихнути на повні легені піску, одна моя рука несподівано загребла повітря. З останніх сил я зробив ще декілька різких рухів, уперся об землю ліктями, і витягнув верхню частину тулуба на поверхню. Жадібно хапнувши ротом повітря, я скинув з голови набиту піском каску. Після цього мої руки упали на землю і в мене вже не лишилося сил, щоб знову їх підняти і допомогти собі вибратися із ями повністю. Підвівши свої засипані піском очі, я побачив неподалік від себе маленьку дівчинку. В руках у дівчинки був чималий шматок асфальтового покриття. Побачивши, що я її помітив, дівчинка перелякано зойкнула і кинулася до мене.

— Отримуй, зомбі! — вигукнула вона і опустила асфальт на мою голову.

20 жовтня

"У Києві комунальники закопали у теплотрасі свого працівника", "Похований" у теплотрасі чоловік виявився місцевим жителем", "Дівчинка поранила киянина, прийнявши його за зомбі" — такі сюжети вийшли у київських новинах після того, як я, відносно щасливо, вибрався зі свого підземного полону. У мій двір навіть приїжджала знімальна група і брала інтерв'ю у наших придурків. Зокрема й у дяді Вови. Ой, цирк! Деякі з цих сюжетів я потім подивився в інтернеті, оскільки під час їхнього виходу в ефір знаходився у лікарні Швидкої Допомоги з травмою голови. Так, нічого серйозного, легкий струс і рана, яку мені забинтували й поклали мене відлежуватися у палату, де крім мене лежав іще один легко поранений пацієнт. Тоді якраз несподівано вдарив перший мороз, але оскільки Кличко ще тиждень тому дав розпорядження під'єднати до тепла лікарні та дитячі садочки, то ніхто у нашій лікарні особливо через цей перший мороз не хвилювався. І дарма. Адже саме на тій гілці теплотраси, що вела до нашого корпусу, у той день сталася аварія і наше відділення стало швидко холонути. Мій легко поранений сусід по палаті першим це помітив і став бігати по коридору і приставати до чергових медсестер, вимагаючи чи то, щоб вони видали йому електричний обігрівач, чи то, щоб хтось із них ліг до нього у ліжку. В решті решт, коли стало темніти, він взагалі кудись пропав. І я залишився один у холодній палаті. Поміркувавши своєю забинтованою головою, я вирішив, що єдиним правильним рішенням у цій ситуації буде створення котацу. Тож я перетягнув свій матрац під ліжко-каталку і накрив її зверху всіма ковдрами, які тільки зміг знайти у палаті. Потім і сам заліз під ліжко зі своєю ковдрою. Так, цього разу мій котацу був без вогнища, але в ньому все одно мало бути тепліше, ніж в пустій холодній палаті, вважав я. Згорнувшись на матраці калачиком я

невдовзі задрімав, тому і не помітив, як до палати заглянула чергова медсестра і, переконавшись, що в ній нікого немає, пішла далі по коридору. Усіх хворих переводили у сусідній корпус, що опалювався, тому, коли я через деякий час прокинувся, то був уже єдиним пацієнтом у всьому великому холодному відділенні лікарні. Мені в моєму котацу теж було холодно, але не настільки, щоб його залишати і йти шукати якийсь тепліший притулок. Вже зовсім пізно увечері у моїй палаті несподівано скрипнули двері і, після невеликої паузи, почулися обережні кроки, ковдри над моїм котацу розсунулися і до мене заліз гість.

— Як ти мене знайшла? — не приховуючи здивування запитав я.

— Котацу, — знизала плечима Чухалка.

І дійсно, хто ще у всій лікарні міг його зробити? Не даючи мені опам'ятатися, Чухалка швидко дістала з великої сумки, яку вона принесла з собою, пару цеглин, керамічний горщик та набір свічок у підсвічниках.

— Ароматичні, — здогадався я.

Встановивши горщик на цеглини, Чухалка запалила свічки і наш котацу нарешті отримав свою душу — тепле вогнище. Але і на цьому дива не скінчилися. Чухалка витягла зі своєї бездонної сумки ще й термос із гарячим чаєм та лоток зі смачнючими бутербродами. І я накинувся на їжу.

— Тепловики закопали нові труби, — повідомила Чухалка, коли ми вже пили чай зі зручних пластмасових чашечок, які вона теж принесла з собою. — Обіцяють вночі увімкнути тепло.

Я пробурчав щось нерозбірливе у свою чашку, щось, що мало б значити "все одно я підірву цю чортову трубу". У відповідь на це Чухалка забрала у мене чашку і підлила в неї ще чаю. Наше свічкове вогнище вже розкочегарилося на повну котушку, та й гарячий чай теж зробив свою справу. Відчувши, що я нарешті трохи зігрівся, я скинув з плечей лікарняну ковдру. Чухалка теж розстібнула своє довге стьобане пальто і почухала голу ногу.

— Ми не можемо відрізати їхні труби щотижня, ти один раз спробував і потрапив до лікарні з розбитою головою та струсом, — сказала вона.

Я сіпнувся, збираючись щось на це відповісти, але Чухалка стиснула мою руку, закликаючи не перебивати її.

— Якщо нам не дають тут краники, значить, треба шукати інше місце. Ми з мамою вирішили здати нашу київську квартиру та переїхати жити у село. Знімемо там маленьку хатку і встановимо своє автономне електричне опалення.

— До речі, у своїй хаті ви зможете поставити чудовий великий котацу, — все-таки перебив я її. — Тоді обігрівачі час від часу можна буде взагалі вимикати. Краники!

Чухалка з посмішкою кивнула.

— Тільки не ви, а ми, адже ти теж поїдеш із нами, — продовжила вона. — А у твоїй квартирі зможе знову жити Люда і висилати нам у село гроші за оренду.

"Оце так поворот!", подумав я, але вирішив поки що не показувати Чухалці, що їй вдалося мене здивувати. Хоча маю визнати, перспектива мати свій персональний

краник здалася мені надзвичайно спокусливою.

— Цікаво, і чим же там у селі ми будемо займатися? — з награною безтурботністю поцікавився я.

— Ми будемо розводити кіз та робити сир із їхнього молока, і продавати його в інтернеті. Я уже все порахувала, — відповіла Чухалка.

— Ні, я мав на увазі, що я, Артур, 35 років від народження, власник київської житлоплощі у 51 квадратний метр, що я буду робити там у селі серед кіз та дикої прекрасної природи?

Чухалка ближче підсунула до мене свої голі ноги.

— Чухати. Ти будеш чухати наших кіз і це будуть найбільш щасливі та вичухані кози на усьому білому світі, — відповіла вона.

І я став чухати.

Кінець.

Сподобалася історія? Ви можете подякувати автору, поширивши її в соціальних мережах, або підтримавши його матеріально на картку ПриватБанку 5168755463036331

Будь-які донати приємні (так, і 5 гривень також). Автор зі свого боку обіцяє витратити їх на те, щоб якнайшвидше знайти час та натхнення для "нових пригод Артура" та інших цікавих історій.